

Suy niệm cho Thứ Bảy Tuần Thánh 2020

Kính thưa quý Ông Bà,
Anh Chị Em thân mến!

Chúng ta suy niệm hôm kia (Thứ Năm Tuần Thánh) về hình ảnh Chúa rửa chân cho các môn đệ, hôm qua (Thứ Sáu Tuần Thánh) về hình ảnh Thập Giá – Thánh Giá. Và hôm nay chúng ta cùng với Chúa được chôn trong mồ và cùng Ngài sống lại trong vinh quang.

Đoạn Kinh Thánh diễn tả Chúa được chôn trong mồ (theo Thánh sử Gioan 19,38-42):

Sau đó, Giuse người xứ Arimathia, môn đệ Chúa Giêsu, nhưng thầm kín vì sợ người Do-thái, xin Philatô cho phép cất xác Chúa Giêsu. Philatô cho phép. Và ông đến cất xác Chúa Giêsu. Nicôđê mô cũng đến, ông là người trước kia đã đến gặp Chúa Giêsu ban đêm. Ông đem theo chừng một trăm cân mộc dược trộn lẫn với trầm hương. Họ lấy xác Chúa Giêsu và lấy khăn bọc lại cùng với thuốc thơm theo tục khâm liệm người Do-thái. Ở nơi Chúa chịu đóng đinh có cái vườn và trong vườn có một ngôi mộ mới, chưa chôn cất ai. Vì là ngày chuẩn bị lễ của người Do-thái và ngôi mộ lại rất gần, nên họ đã mai táng Chúa Giêsu trong mộ đó.

Hôm nay Giáo Hội gọi Thứ Bảy Tuần Thánh là ngày thăm lặng vì Chúa được chôn trong mồ:

Cả con người Chúa (theo bản tính con người) đã được chôn trong mồ: có nghĩa là bao vết roi đòn trên thân xác, vết thương tích trên đầu, trên tay chân, vết sâu trong cạnh sườn cũng „đi theo“ với con người Chúa vào trong mồ. Giờ đây thân xác Chúa với hình hài thể thảm đáng thương trở nên bất động: không phản ứng, không thể biểu lộ cảm tính, đang nằm trong bàn tay của con người như hai ông Giuse người xứ Arimathia và Nicôđê mô, là những môn đệ thầm kín của Chúa. Các ông đã chôn cất Chúa. ... Chúa nằm trong mồ chờ ngày phục sinh.

Chúng ta cùng suy niệm:

Những vết thương tích „đi theo“ Chúa vào trong mồ: Trong cuộc đời không có ít người mang những vết thương tinh thần như thất bại trong nghề nghiệp, trong cuộc sống, bị tổn thương vì tự ái, vì mất danh dự; quan hệ gia đình bị đổ vỡ, mang theo những mối bất hòa và có những hằn thù đã in sâu vào tâm khảm, ... Những điều này làm họ mất thể diện. Họ vất vưởng với những đau khổ ấy. Họ sống mà như chết. Họ không đem chôn chúng đi. Nghĩa là họ không bỏ qua được, không tha thứ được cho người khác, và do đó cũng không thể làm lành các vết thương trong tâm hồn được. Chúng ta còn nhớ lời cầu nguyện trước khi Chúa Giêsu tắt thở: *“Lạy Cha, xin tha cho họ, vì họ không biết việc họ làm”* (Lc 23,34). Ngài chấm dứt các mối thù hằn (theo nhãn quan con người) ngay trên Thập Giá. Ngài đã nói với Chúa Cha một câu để đời cho chúng ta noi gương bắt chước.

Thân xác bất động: Khi nói thân xác bất động cho ta ý niệm trong trường hợp thứ nhất là không động đậy, hoặc bất tỉnh / hôn mê. Trường hợp thứ hai nói đến cái chết: Thân xác ấy trở thành thi thể.

Vậy những ai trong các hoàn cảnh trên hoặc tương tự, phải „chết đi“, phải được vùi sâu, được đem chôn đi, thì mới gieo mầm sống mới được.

Liên quan đến người thất bại: Việt Nam ta có câu nói hay: „Thất bại là mẹ thành công“. Hãy gom góp những thất bại đó lại làm bài học quý giá để ta biết tránh đi những thất bại khác. Rồi tất nhiên một ngày nào sau đó ta sẽ gặt hái những thành công, những niềm vui và sức sống mới, những quan hệ lành mạnh mới.

Liên quan đến các mối dây quan hệ về cảm tính: chỉ có tha thứ là điều tiên quyết để chôn sâu những vết thương trong tâm hồn. Do đó, sự sống mới, tinh thần mới sẽ được phục sinh.

Nằm trong bàn tay của con người:

Khi chết Chúa được nằm trong tay của hai môn đệ thắm kín lo chôn cất Chúa. Một thứ nhân bản cần có và được lưu truyền theo phong tục tập quán của nhiều nơi trên thế giới mà từ bao lâu nay nhân loại vẫn làm. Thế nhưng ngày nay, ngay trong thời dịch bệnh Covid-19 mà chúng ta đang sống, có biết bao nhiêu người chết đi mà không được nằm trong đôi tay của người thân. Không phải vì họ (theo cái nhìn của người hấp hối cũng như của thân nhân người qua đời) không muốn, mà vì những thứ hiểm độc phát xuất từ con người: bởi kiêu căng, muốn bá quyền thế giới, bởi vũ khí sinh học gây lây lan nhiễm bệnh thêm, gây tang thương chiến tranh sinh học, dẫn đến kinh tế sụp đổ, con người thiệt mạng, thế giới bị đảo lộn... Đây là thứ „thuốc độc“ giết chết con người, giết chết những đạo đức nhân bản, gây hoang mang chia rẽ, cuộc sống bấp bênh, ...

Chúng ta tưởng nhớ đến những thân phận người đã ra đi trong đại dịch này bằng lời kinh và kết hiệp với Chúa.

Nằm trong mồ: Tất cả những lời rao giảng, những chữa lành, những hành động tốt của Chúa cũng được chôn sâu trong mồ theo cái nhìn của các tông đồ. Một ánh nhìn luyện tiếc: những ước mơ có quyền hành, được ngồi bên phải trái của Chúa (khi Chúa lật đổ người La mã) giờ đây tan biến hết. Các ông trở thành những người thất bại, sợ sệt, nhút nhát, vì không còn „quyền lực“ đâu để nương tựa! Nhìn lại đời chúng ta: có bao giờ chúng ta nuôi những ước mơ này, kế hoạch kia mà phải „đóng băng“, phải bỏ cuộc? Rồi có đặt câu hỏi tại sao không?

Chờ ngày phục sinh: nói theo cách người Công Giáo chúng ta đã biết Chúa Phục Sinh, vì Ngài đã sống lại thật! Nhưng ta thử đặt mình vào người không niềm tin, làm sao có điều ấy xảy ra được, vì từ trước tới giờ: người chết đi thì không có sống lại, chỉ có một đời ở trần thế! Có thể con người có kiếp khác (theo cái nhìn của các tôn giáo bạn).

Vậy nếu nói tới chờ là nói tới hy vọng, nói tới cái không có trong tay, nhưng vẫn một niềm tin điều đó xảy ra. Chính điều này làm ta sống, làm ta có sức mạnh nội tâm vượt lên sức mạnh thể xác. Chờ ngày phục sinh là chờ ngày cứu rỗi, chờ ngày ta cùng được sống lại với Chúa. Và quả thật, không phải chỉ do các Thánh sử ghi chép lại, mà dòng lịch sử với bao chứng nhân niềm tin đã minh chứng Chúa đã sống lại.

Điều này không tự động đến với ta, nếu ta không nuôi hy vọng và đặt đích điểm này nằm trong cuộc sống. Do đó, qua việc suy niệm Chúa nằm trong mồ, chúng ta đặt lại những mục đích của cuộc sống: những giá trị niềm tin, giá trị tinh thần, sự liên hệ gia đình/cộng đoàn/ xã hội và những giá trị đạo đức khác trong đời mình.

Chúng ta cùng cầu nguyện:

Lạy Chúa! Buồn bã thay, khi Chúa nằm trong mồ! Nhưng chúng con biết và tin rằng Chúa chiến thắng sự dữ cũng như thần chết và sống lại trong vinh quang. Mỗi người chúng con trong đời, trước hay sau, cũng phải đối diện với sự chết.

Xin củng cố niềm tin chúng con và gieo vào lòng chúng con sự trông cậy vững vàng là cùng Chúa phục sinh trong ngày sau hết.

Xin biến đổi cách sống chúng con làm sao cho phù hợp với lòng chúng con ước mong.

Xin đón nhận các linh hồn, nhất là những người đã qua đời trong đại dịch đang xảy ra.

Chúng con nguyện xin Chúa, là Đấng Phục sinh vinh hiển, ngự bên Chúa Cha và kết hiệp với Chúa Thánh Thần đến muôn đời. Amen.

Kính thưa quý Ông Bà,
Anh Chị Em thân mến!

Hằng năm chúng ta có tinh tâm dịp Tam Nhật Thánh để chuẩn bị tâm hồn đón mừng Chúa Phục Sinh. Năm nay trong hoàn cảnh ngặt nghèo, không riêng gì cộng đoàn giáo xứ Việt Nam chúng ta, mà cả người Đức, người Âu Châu và ngay tại Giáo Đô Roma và khắp nơi trên thế giới không thể mừng Tam Nhật Thánh như thường lệ được.

Điển hình, tối hôm qua (thứ Sáu Tuần Thánh) có Đàng Thánh Giá tại quảng trường Thánh Phêrô thật vắng vẻ đến kỳ lạ, nhưng lại rất trang nghiêm, linh thiêng. Chúng ta thấy Đức Giáo Hoàng như hình ảnh Chúa Kitô ôm quỵện lấy đầu khổ của con người.

Tối hôm nay với lễ Vọng Phục Sinh sẽ kết thúc Tam Nhật Thánh, mừng Chúa Phục Sinh khai hoàn. Ước mong ba bài suy niệm cho ba ngày cao điểm của Phụng vụ mà tôi viết và gửi cho quý Ông Bà, Anh Chị Em góp phần nho nhỏ vào đời sống tâm linh chuẩn bị cho chúng ta mừng lễ Phục Sinh năm nay.

Xin Chúa Phục Sinh đánh tan những sự dữ, bệnh tật cùng con đại dịch khỏi thế giới chúng con và ban cho chúng con sức sống mới và bình an.

Với lời nguyện trên,
xin kính chúc quý Ông Bà, Anh Chị Em
niềm vui Chúa Phục Sinh,
Đấng ban sức mạnh và bình an cho chúng ta.
Xin chúc mọi người hân hoan mừng lễ Phục Sinh!

Alleluia! Alleluia! Alleluia!

Giuse Huỳnh Công Hạnh SVD
Lm quản xứ

Reutlingen, 11.04.2020

NB:

Những chữ “Alleluia! Alleluia! Alleluia!” này có giá trị sau lễ Vọng Phục Sinh!